

знае, какъ да се лѣкува, ще търси разни билки. Удари ли ржкака си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лѣкува отъвнъ. Тия глупавитѣ клѣтки, споредъ васъ, се лѣкуватъ отъжтрѣ. Тѣ иматъ по-добри, по-солидни знания, отколкото умнитѣ, ученитѣ хора, които се лѣкуватъ отъвнъ. Питамъ тогава: кой е по-уменъ?

На насъ, съврѣменнитѣ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитѣ хора. Не сме и отъ много проститѣ, но трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дѣте да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голѣма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, отдѣ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитѣ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човѣкъ. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а щомъ е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи уста ти. Слѣдователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината — сладка.

Разпиряваше ми единъ приятель единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човѣкъ, който често гладувалъ и единъ день,